

за слънцето по този начинъ, вие питате този човѣкъ, видѣлъ ли е това, за което говори. Той нищо не е видѣлъ, но предполага, че е така. И следъ всичко това, ще се намѣрятъ хора, които ще повѣрватъ. Така мнозина вѣрватъ въ твърдението на нѣкои философи, че Богъ е невидимъ. И тѣ повтарятъ това твърдение. Отъ една страна то е вѣрно, но отъ друга — не е вѣрно. Всѣка истина е наполовина истина, и всѣка лъжа е наполовина лъжа. Но въ всѣка лъжа има истина, и въ всѣка истина има малко лъжа. Това е афоризъмъ. Като казвамъ, че въ всѣка истина има малко лъжа, азъ не взимамъ истината въ абсолютния ѝ смисълъ, но разглеждамъ единъ фактъ, който минава за истина. Ето едно положение, което хората взиматъ за истина. Тѣ казватъ: Животътъ е нещастенъ.—Това не е истина. Защо? Въ живота нѣма абсолютно никакво нещастие. Животътъ на хората, и то на нѣкои само, е нещастенъ. Значи, въ тази истина има малко лъжа. Казвате още, че водата е мътна. Не, водата никога не може да бѣде мътна. Тя може да съдържа различни утайки, примѣси въ себе си, но тия примѣси по никой начинъ не сж въ състояние да измѣнятъ състава на водата. Тия примѣси могатъ външно само да затъмнятъ изгледа на водата, но въ сжщината на водата не може да стане абсолютно никаква промѣна. Преди години слушахъ единъ американски професоръ, който говорѣше предъ многобройна публика, за пречишването на водата. Той искаше съ редъ опити да демонстрира предъ слушателитѣ си, че каквито примѣси да се турятъ въ водата, тя може така да се пречисти, че абсолютно да не измѣни свойствата си, да остане чиста вода. На масата си той имаше нѣколко шишета съ вода, взета отъ различни мѣста на клоацитѣ въ Нью-Йоркъ и Бостонъ, и всичкитѣ видове